

Fy og Bi

i **GLADE DAGE**

A/S PALLADIUM, HELLERUP

præsenterer

FYRTAARNET og **BIVOGNEN**

i

GLADE DAGE

» ULVEJÆGERNE «

og

» TORDENSTENENE «

☆

Udlejning:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Iscenesat af

Lau Lauritzen sen.

☆

Musik:

Sven Gyldmark

☆

Præsentation:

Charles Wilken

☆

Klipning:

Edith Schlüssel

☆

Tone:

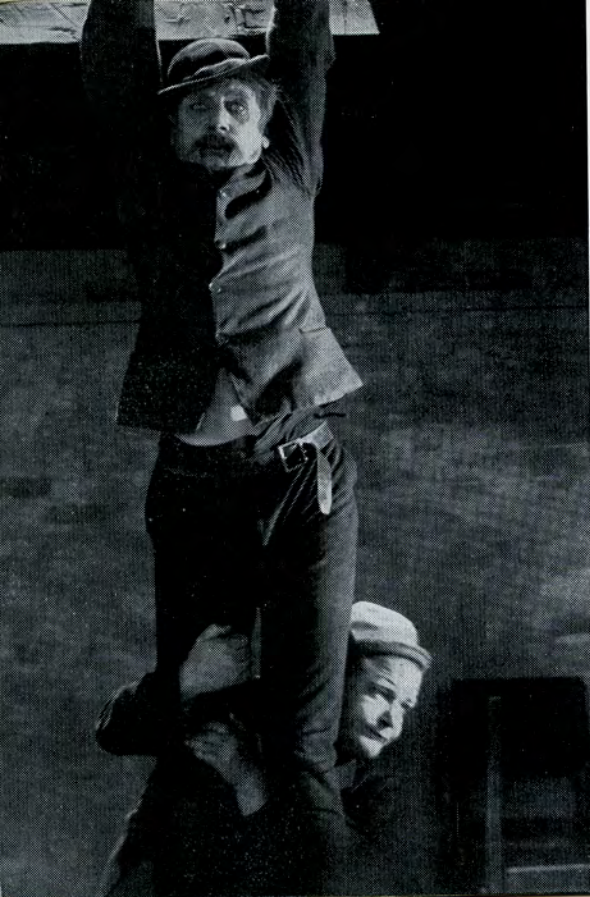
Knud Kristensen

☆

Kopi:

Johan Ankerstjerne

PERSONERNE

i ULVEJÆGERNE

Gæstgiver Nicolaisen	<i>Oscar Stribolt</i>
Hans kone	<i>Stina Berg</i>
Jægerne	{ <i>Chr. Schrøder</i> <i>Viggo Lindstrøm</i> <i>William Bewer</i> <i>Aage Redal</i>
Gamle Thomsen	<i>Charles Wilken</i>
Hans plejedatter	<i>Lise Bauditz</i>
En ung student	<i>Gorm Schmidt</i>
samt	

Fyrtaarnet og Bivognen

PERSONERNE
i TORDENSTENENE

Frank *Erling Schroeder*
Ellinor *Karin Nellemose*
Prof. Owen, hendes onkel . *Charles Wilken*
Institutbestyrerinden *Ingeborg Gandrup*
Den mystiske dame *Clara Schwartz*
Inspektør Rostow *Anton de Verdier*
Husbestyrerinden *Kate Fabian*
Arbejderformanden *Kai Holm*
samt

Fyrtaarnet og Bivognen

Det er gået mig som så mange andre af min generation, at vi har haft den lykke at blive introduceret til filmens verden gennem en Fy og Bi-film. I mit tilfælde hed filmen »HAN, HUN OG HAMLET«, og jeg kan vel have været en 6—7 år dengang; af handlingen husker jeg selvsagt ingen verdens ting; men fra det øjeblik stod de to riddere af den bedrøvelige skikkelse fast prentet i min erindring, og et venskab var sluttet, der varer til den dag i dag. Thi for alle, der holder af Fyrtårnet og Bivognen, er der tale om et regulært venskabsforhold. Jeg er derfor glad for, at skæbnen har villet det sådan, at jeg er i stand til at give en film, hvori de to optræder, et ord med på vejen.

Fra sin tidligste barndom og til dato har filmen — heldigvis — været rig på komikere; meget forskellige, fra rene klovner til næsten udpekulerede lystspilekspertter. Stærkest af alle disse lyser naturligvis Chaplin, der har skabt sit eget plan, højt hævet over alle andre. Men det er ikke alene af nationale grunde, at vi med stor ret kan gøre krav på næste plads til Fyrtårnet og

Bivognen. Hvad er det egentlig, der udskiller dette par fra så mange andre, som egentlig er lige så morsomme?

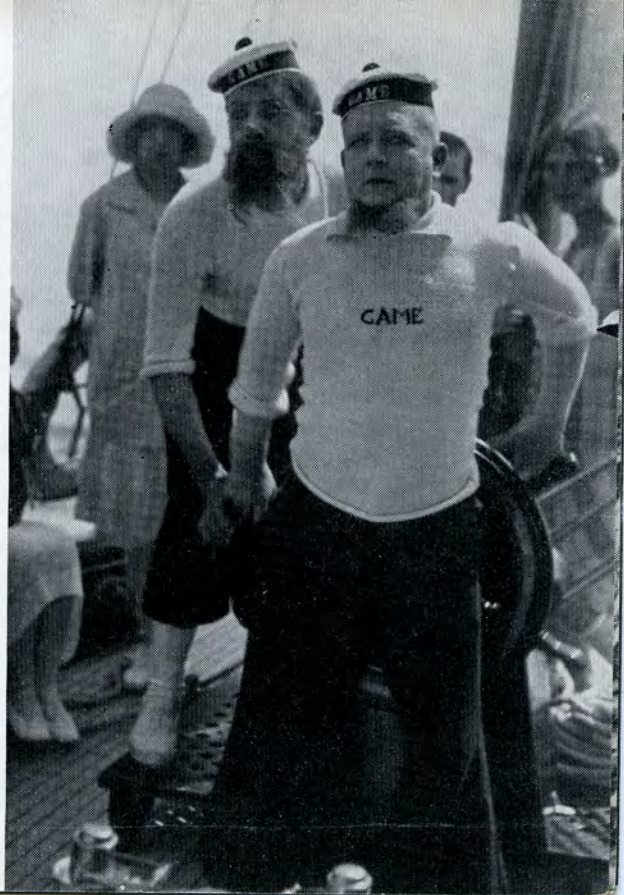
Jeg tror, man skal finde forklaringen i et par lidt krævende ord, nemlig poesi og yndefuldhed. Det kan være to mærkelige benævnelser at hæfte på netop disse to lasede vagabonder med det mærkelige og i og for sig langt fra yndefulde udseende. Men poesien kommer så smukt frem i forholdet mellem de to skikkelser. Det retlinede og hæderlige Fyrtårn, der har en hel del mas med at passe på sin Bivogn, som undertiden gerne vil skyde en lille genvej, men uvægerlig bliver opdaget af sin strenge kammerat. Der er over disse to skikkelser et stadigt overskud af den godhed og varme, der kommer indefra, et så stort overskud, at ordet poesi slet ikke er for voldsomt til at beskrive det. Deres mærkværdige kantede ynde er så iøjnefaldende, at man i lange strækninger af deres film næsten kan tro, man overværer en ballet. Et eksempel: I den film, vi viser i aften, er der en situation, hvor Bivognen som matros spankulerer ud på et uendeligt langt bovspyd. Bovspydet virker meget tyndt under Bi-

vognens solide fødder, og vi ved, at havet er lige nedenunder. Bivognen er så glad, at han spankulerer rundt på en måde, der forekommer ganske urimelig risikabel; men hele pointet i situationen er det, at han *ikke* falder i vandet. Han er ganske herre over de udslag, hans livsglæde giver sig, og efter at have moret sig lidt med at skræmme os, kan han med den største overlegenhed spankulere ind igen, så han atter får et dæk under fødderne.

I virkeligheden går der en lige linie fra disse Fy og Bi-fidm frem til moderne mesterværker som »MIRAKLET I MILANO«, navnlig denne films første og bedste halvdel. Italienernes egentlige fortjeneste er, at de i kæder af små, levende situationer har gjort os opmærksomme på hverdagens poesi og pathos; det samme har Fyrtårnet, Bivognen og Lau Lauritzen senior gjort allerede for mange år tilbage.

Men egentlig er alle disse betragtninger vel overflødige; over for Fyrtårnet og Bivognen har man ikke andet at gøre end læne sig tilbage i biograf-sædet — og så lade *dem* om resten.

Hans Hansen.

Handlingen:

»Glade dage« er sammensat af de to Lau Lauritzen sen.-film

»Ulvejægerne« og »Tordenstenene«

»ULVEJÆGERNE«

Fyrtårnet og Bivognen har fundet sig en ny levevej: de lapper cykler. Forretningen går strygende, indtil det opdagges, at de punkteringer, der skal lappes, også er et udslag af vore to venners umættelige foretagsomhed. De må da søge andre jagtmarker — hvilket sidste ord er valgt med omhu; thi der går pludselig vilde rygter om, at Himmelbjergegnen er oversvømmet af vilde ulve. Fy og Bi melder sig som rekrutter til en afdeling jægere, der med stor dødsforagt en gang for alle vil gøre en ende på vilddyrene.

En gammel og sær eneboer (Charles Wilken) har opfostret en ung pige, som moderen engang har efterladt hos ham. Han kender ikke faderens navn, og moderen er forlængst forsvundet. Alligevel er han klar over, at han før eller senere må udlevere pigen, men det vil han

først, når den rigtige far melder sig. Da hun er vokset op til at blive en meget smuk ung pige, passer han strengt på hende, og et stærkt temperament — næret af mange års ensomhed — får ham til at vælge drastiske måder at beskytte sin myndling på. Han har altid et gevær ved hånden og er ikke bange for at bruge det, og de så omtalte og frygtede ulve er i virkeligheden et kobbel schäferhunde, som han har dresseret til at vogte sin hytte.

Blandt ulvejægerne befinder sig tilfældigvis pigens far sig (Stribolt). De brave ulvejægere viser sig at være mest modige, så længe der ikke er nogle ulve at spore. Da de formodede vilddyr endelig dukker op, spredes jægerne i fuld flugt for alle vinde, og den unge piges far flygter tilfældigvis ind i eneboerens hytte. Det er nær ved at gå galt, men i sidste øjeblik opklares alting, og histo-

rien får derved sin lykkelige slutning. Det samme gør den lille kærlighedshistorie, som heltinden er indviklet i.

»TORDENSTENENE«

Denne film begynder fredeligt nok; en ung mand (Erling Schroeders debutrolle på film) er forelsket i en ung pige (Karin Nellemose), der opholder sig i en pension for unge piger. Da forstanderinden strengt sætter sig imod ethvert herrebesøg, har de to unge fundet på at mødes i en pavillon, der ligger i pensionens park. De er lige ved at blive afsløret, men reddes i sidste øjeblik af Fy og Bi, der i længere tid har brugt denne pavillon som bopæl.

Som tak for hjælpen skaffer den unge mand de to landstrygere et job som matroser på sin rige onkels store lystyacht. Under foregivende af at være onkelen får han lokket forstanderinden og alle de unge piger med på en sejltur, men denne sejltur ender dog en smule bedrøveligt; thi den mistænksomme forstanderinde opdager til sidst listen.

Atter er Fyrtårnet og Bivognen arbejdsløse; på arbejdsanvisningskontoret har de ikke held med sig, indtil de til sidst lader sig engagere til et teglværk, hvor arbejdet siges at være livsfarligt.

Her træffer de til deres overraskelse igen den unge pige, hvis onkel leder teglværket. Det viser sig, at samtlige ansatte tilhører en revolutionær gruppe, hvis anfører har fået den eksplosive idé at fylde murstenene med dynamit. Den unge pige, som er en rig arving, holdes fangen, fordi man har brug for hendes penge til arbejdet. Det lykkes hende endelig efter flere forgæves forsøg at komme i kontakt med sin elskede, der iler til undsætning; samtidig arbejder Fyrtårnet og Bivognen på deres måde med at få situationen under kontrol indefra. Herfra udvikler handlingen sig med forrygende fart, og man røber vel ikke noget med at sige, at alting ender godt.

De to film introduceres af den ukuelige Charles Wilken, der iøvrigt medvirker i dem begge.

